

Arrest

nr. 202 646 van 18 april 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. HINNEKENS
Louis Pasteurlaan 24
8500 KORTRIJK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, op 31 oktober 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 september 2017 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 november 2017 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 januari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. HINNEKENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 september 2017 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. De beslissing wordt thans bestreden en is gemotiveerd als volgt:

"BESLISSING DIE EEN EINDE STELT AAN HET RECHT OP VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: N(...)

Voorna(a)m(en): O(...)

Nationaliteit: Sénégal

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

Reden van de beslissing:

Betrokkene sloot op 2.08.2013 de wettelijke samenwoning af met V(...), A(...) J(...) F(...)) en bekam vervolgens het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie, na een aanvraag van 10.10.2013 in functie van zijn voormelde wettelijk samenwonende partner. Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd.

Overeenkomstig de gegevens van het dossier is betrokkene slechts gezamenlijk gevestigd geweest van 23.09.2013 tot 16.12.2014 (voorstel ambtelijke schrapping, betrokkene werd vervolgens ambtelijk afgevoerd op 19.01.2015). Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden wegens gebrek aan gezamenlijke vestiging met de referentiepersoon op basis van wie betrokkene het verblijfsrecht heeft bekomen. Om overeenkomstig dit wetsartikel een rechtmatig einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd hij op 16.11.2016 verzocht zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen.

Deze brief werd hem betekend op 23.11.2016. Er dient vastgesteld te worden dat betrokkene tot op heden nog steeds geen documenten heeft voorgelegd.

Betrokkene heeft op onrechtmatige wijze een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, verkregen na een aanvraag van 10.10.2013 in functie van zijn wettelijk samenwonende partner mevr. V(...). Er werd immers op 8.04.2014 door DVZ aan de gemeente een weigeringsbeslissing met bevel om het grondgebied te verlaten overgemaakt middels bijlage 20. Ondanks voormelde beslissing werd per vergissing de F-kaart toch afgeleverd op 25.04.2014 te leper. Uiteindelijk werd de F-kaart die onrechtmatig werd afgeleverd aan betrokkene, op 20.01.2015 gesupprimeerd op basis van de ambtelijke schrapping, na het voorstel tot ambtelijke schrapping door de politiediensten op 16.12.2014.

Op 25.07.2016 werd de herinschrijving gevraagd in een andere gemeente dan waar de oorspronkelijke aanvraag is gebeurd. Doordat meneer in het bezit was van een F-kaart, is er verwarring ontstaan en werd de aanvraag effectief als een herinschrijving behandeld. Echter, de F-kaart die na de aanvraag tot herinschrijving van betrokkene werd afgeleverd op 5.12.2016 te Roeselare werd onrechtmatig afgeleverd gelet betrokkene nooit het verblijfsrecht heeft verkregen. De afgifte van de F-kaart naar aanleiding van deze aanvraag tot herinschrijving dient dan ook als een manifest onwettige bestuurshandeling te worden beschouwd, hetgeen volgens vaste rechtspraak van de Raad van State te allen tijde kan worden ingetrokken. Bij ontstentenis van een uitdrukkelijke wetsbepaling die de intrekking toelaat, kan een onregelmatige rechtshandeling die rechten doet ontstaan enkel op rechtmatigheidsgronden worden ingetrokken, hetzij binnen de termijn bepaald voor het instellen van een annulatieberoep en, indien een ontvankelijk annulatieberoep is ingesteld, tot de sluiting van de debatten, hetzij te allen tijde als die handeling door bedrog is uitgelokt of door een zodanige onregelmatigheid is aangetast dat zij voor onbestaande moet worden gehouden (cf. RvS 19 januari 1993, nr. 41.632; RvS 9 juni 1993, nr. 43.256; RvS 28 juni 2001, nr. 97.215; RvS 11 september 2001, nr. 98.800; RvS 6 mei 2002, nr. 106.389; RvS 1 oktober 2002, nr. 110.799; RvS 19 november 2002, nr. 112.635; RvS23 februari 2004, nr. 128.425; RvS 15 juni 2004, nr. 132.404, RvS 25 september 2006, nr. 162.676).

"De Raad wijst erop dat de afgifte van een F-kaart slechts een declaratoir karakter, doch geen constitutief karakter heeft (RvS 5 januari 2012, nr. 271.116). Uit de onwettige aflevering van een verblijfsdocument kan verzoekster geen rechten puren."

Elk verblijfsrecht ontleend aan deze aanvraag bijlage 19ter, vervalt. Een aanvraag tot herinschrijving doet geen afbreuk aan het eerder afgeleverde bevel om het grondgebied te verlaten. Bij gebrek aan een verblijfsrecht kan betrokkene immers geen beroep doen op art. 19 van de wet van 15.12.1980.

Onaangezien daarvan dient, zoals hierboven werd aangehaald, te worden vastgesteld dat betrokkene niet voldoet aan één van de uitzonderingsvoorwaarden vermeld in artikel 42quater, §4 van de wet van 15.12.1980 waardoor zijn verblijf in het Rijk dient beëindigd te worden.

De uitzonderingsgrond overeenkomstig art. 42 quater, §4, 1° is niet van toepassing gezien er geen gezamenlijke vestiging is geweest gedurende minimum 3 jaar. De uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42 quater, §4, 2° en 3° zijn evenmin van toepassing bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen. Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, dient opgemerkt te worden dat er nergens in het dossier sprake is van elementen die zouden kunnen wijzen op een schrijnende situatie, waardoor bijgevolg ook art. 42 quater, §4, 4° niet van toepassing is op betrokkene's situatie. Wat betreft art. 42 quater, §4, tweede lid, dient opgemerkt te worden dat het hier een cumulatieve voorwaarde betreft, die pas in overweging kan worden genomen als eveneens aan één van de uitzonderingsvoorwaarden zoals omschreven in art. 42quater, §4, 1° tot 4° voldaan is.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid dient rekening gehouden te worden met de humanitaire situatie van betrokkene alvorens een einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht.

Aangezien betrokkene er voor kiest geen bewijzen voor te leggen en er dus geen grondig onderzoek kan gevoerd worden naar onder andere de gezinssituatie, economische, sociale en culturele integratie in België en de bindingen met zijn land van oorsprong, wordt verondersteld dat deze situatie niet van die aard is dat een terugkeer naar het land van herkomst schadelijk zou zijn voor betrokkene.

Evenwel zal de afweging alsnog gemaakt worden middels de voor DVZ beschikbare gegevens.

Betrokkene werd voor het eerst ingeschreven in België op 29.10.2010. Sinds zijn aankomst in België heeft betrokkene drie asielaanvragen ingediend: een eerste aanvraag werd op 29.10.2010 ingediend, dewelke werd geweigerd op 18.05.2011. De beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd op 28.11.2011. Er werd een eerste bevel om het grondgebied te verlaten opgesteld op 8.12.2011. Een tweede asielaanvraag werd ingediend op 19.12.2011 dewelke niet in overweging werd genomen. Het bevel dat naar aanleiding van deze beslissing werd uitgeschreven, werd door betrokkene opnieuw naast zich neergelegd ondanks de bevestiging van de beslissing tot niet-inoverwegingname door de RvV op 30.03.2012. Betrokkene diende vervolgens een derde asielaanvraag in op 6.07.2012, opnieuw werd besloten tot een niet-inoverwegingname en werd een bevel tot het verlaten van het grondgebied uitgereikt op 16.07.2012.

Ondanks meerdere bevelen, verklaart betrokkene op 11.07.2012 dat hij sinds zijn aankomst op 29.10.2010 niet meer is teruggekeerd naar Sénégal. Dit omdat hij vreest voor zijn leven in zijn land van herkomst omwille van zijn geaardheid. Homoseksualiteit, zo stelt hij, wordt ginds immers niet geaccepteerd. Door zijn wettelijke samenwoning met referentiepersoon, blijkt dat de geloofwaardigheid van betrokkene sterk in twijfel kan getrokken worden. Tevens dient het illegaal verblijf van betrokkene opgemerkt te worden tussen de aanvragen in alsook tijdens de periode voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging, namelijk van 16.07.2012 tot 10.10.2013. Op 2.08.2013 sloot betrokkene een wettelijke samenwoning af met mevrouw V(...) en diende vervolgens op 10.10.2013 een aanvraag gezinshereniging op basis van deze wettelijke samenwoning. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat betrokkene rechten zou kunnen ontlenen aan illegaal verblijf dat voorafging aan de aanvraag tot gezinshereniging. Het spreekt daarom voor zich dat slechts de periode vanaf 10.10.2013 in beschouwing kan genomen worden om betrokkene's duur van het verblijf in het Rijk, zijn gezinssituatie, economische, sociale en culturele integratie in België en de bindingen met zijn land van oorsprong te beoordelen.

De duur van zijn legaal verblijf in België kan alvast een terugkeer naar het land van herkomst niet in de weg staan. Het betreft immers een relatief kort verblijf in verhouding met de periode die betrokkene in zijn land van herkomst heeft doorgebracht. Bij zijn derde asielaanvraag stond betrokkene nog in contact met zijn familie gelet zij hem, dield betrokkene, toentertijd documenten opstuurden die zijn asielaanvraag dienden te staven. Aangezien betrokkene jarenlang daar heeft gewoond en gelet voorgaande, kunnen we stellen dat het, bij gebrek aan contra-indicaties redelijk is om aan te nemen dat betrokkene contacten heeft onderhouden en er aldus nog voldoende banden zijn met het land van oorsprong. Voorts is ook zijn leeftijd niet van die aard dat het een behoud van het verblijfsrecht zou rechtvaardigen. Verder zijn er tevens geen elementen aanwezig in het administratief dossier waaruit zou blijken dat betrokkene medische problemen heeft die een reis naar het land van herkomst in de weg zouden staan: betrokkene stelde op 6.07.2012 dat hij epilepsie heeft, doch enig medisch attest dat deze verklaring steunt, is niet in het dossier terug te vinden. Wat betreft betrokkene's gezinssituatie is het redelijk te stellen uit de gegevens van het administratieve dossier blijkt dat het koppel uit elkaar is. In het dossier zijn evenwel elementen terug te vinden dat betrokkene in het verleden in België tewerkgesteld is geweest, echter is het niet duidelijk of dat heden nog het geval is. Hij bracht immers geen documenten aan waartoe hij per brief, die aan hem werd betekend op 23.11.2016, nochtans werd opgeroepen. In deze brief staat

eveneens dat betrokkene tot aan de eventuele afgifte van de F+-kaart en voor zover er geen uitsluitel werd gegeven met betrekking tot het opgestarte onderzoek, DVZ op de hoogte dient te stellen van alle relevante wijzigingen van zijn situatie. Bijgevolg dient geconcludeerd te worden dat uit het dossier niet blijkt dat betrokkene economische belangen heeft opgebouwd, of dat er een zekere mate van sociale en culturele integratie is, die van die aard zou zijn dat het een behoud van het verblijfsrecht zou rechtvaardigen.

Gezien het geheel van bovenstaande elementen kan niet gesteld worden dat betrokkene duurzaam verankerd is in België en een beëindiging van het verblijfsrecht dus niet evenredig zou zijn.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene ingetrokken. De F-kaart van betrokkenen dient gesupprimeerd te worden."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Met het oog op een goede rechtsbedeling worden de middelen gezamenlijk besproken.

2.2. De middelen luiden als volgt:

"1° SCHENDING VAN ARTIKEL 8 VAN HET E.V.R.M. SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL. SCHENDING RECHTSZEKERHEIDSBEGINSEL.

Dat ter zake het algemeen rechtsbeginsel van de rechtszekerheid wordt ingeroepen en het vereiste van de materiële motiveringsvereiste. Dat ter zake ook het vertrouwensbeginsel werd geschonden. Dat ter zake het rechtszekerheidsbeginsel dient te gelden (Cfr. RvSt. 7 juli 2006 nr. 161098). Dat ter zake de verzoeker er van uit mocht gaan dat de overheid na het zelf volgen van de juiste procedure een juist document afleverde. Er dient benadrukt te worden dat luidens de tekst van de beslissing blijkbaar een beslissing bijlage 20 met bevel tot verlaten grondgebied werd overgemaakt aan de gemeente en een bestaande F-kaart werd gesupprimeerd gelet op een ambtelijke schrapping, waardoor het logisch overkomt dat de verzoekende partij de herinschrijving vraagt op basis van diens nieuwe inschrijving blijkbaar los van enige andere voorgehouden beslissing. Eventuele fouten door de overheid of diens aangestelden zijn uiteraard niet toerekenbaar aan de verzoekende partij. Dat kan verwezen worden naar rechtspraak in gelijkaardige gevallen. Dat de Raad van State oordeelde :

"Het bevel aan verzoeker om het grondgebied te verlaten en de ermee gepaard gaande afnemings van identiteitskaart miskennen duidelijk art. 7 Vreemdelingenwet wanneer verzoeker ten gevolge van de afgifte van identiteitskaarten voor vreemdelingen, die rechten hebben doen ontstaan, gemachtigd is zich in het Rijk te vestigen." (RvSt. nr. 42.150, 4 maart 1993, Air. Rv.St. 1993, z.p.; R.A C.E. 1993, z.p.)" en "Verzoeker, die titularis is van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, is gemachtigd in het Rijk te verblijven." (RvSt. nr. 51.939, 2 maart 1995, RvSt, <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000); T. Vreemd. 1997 (verkort), 422.)

Dat de Raad van State oordeelde dat door de afgifte van een document zelve de rechten ontstaan staan en dat dit volkomen los staat van het al dan niet bestaan van een grondslag voor de afgifte van het document:

"Ondanks de nietigverklaring van verzoekers huwelijk met een Belgische onderdanen werden aan verzoeker nog identiteitskaarten voor vreemdeling uitgereikt. De afgifte van bedoelde documenten doet rechten ontstaan in hoofde van verzoeker en machtigt hem aldus zich in het Rijk te vestigen. De bestreden verwijderingsmaatregel werd dan ook genomen a.v. een persoon die gemachtigd is zich in het Rijk te vestigen. Het bevel om het grondgebied te verlaten en de ermee gepaard gaande afnemings van identiteitskaart miskennen derhalve art. 7." (RvSt. nr. 45.976, 3 februari 1994, T.B.P. 1994 (vericort),439; Ait. RvSt. 1994, z.p.; RvSt, <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000).)" In het hierboven vermelde geval ging het om een nietigverklaring van het huwelijk, daar waar thans blijkbaar een niet volgehouden samenwoning wordt ingeroepen; de gedraging van de betrokken party is uiteraard een kennelijk laakbaar gedrag zo er tot nietigheid van een huwelijk door een gerechtelijke overheid wordt besloten. Dat de Raad van State, zelfs reeds in het geval van een vergissing van de overheid, dwz., verzoekende partij voldeed formeel zelfs totaal niet aan wettelijke vereisten wat betreft de documenten, de overheid de machtiging tot vestiging niet vermocht in trekken, daar dit een onevenredige inbreuk was op art. 8 van het E.V.R.M. Dat de beslissing tot intrekking werd geschorst. (RvSt., nr. 76.966, 10 november 1998, Rev. ér, adm, 1998, 569, T.V.R., 1998 . 187). Het kan aldus zelfs niet volstaan voor te houden dat men niet aan de voorwaarden zou voldoen ten einde een verblijfstitel te verwerven ten einde deze in te trekken. Dat de voormelde rechtspraak naar analogie dient toegepast te worden. Dat er gelet op het algemeen rechtsbeginsel van de rechtszekerheid een verworven recht is ontstaan waarop men niet vermag terug te keren. Het rechtszekerheids- vertrouwensbeginsel is een

beginsel van behoorlijk bestuur dat inhoudt dat gerechtvaardigde verwachtingen welke door het bestuur bij de rechtsonderhorigen zijn gewekt zo enigszins mogelijk moeten worden gehonoreerd, op gevaar anders het vertrouwen dat de rechtsonderhorigen stellen in het bestuur te misleiden. De Raad van State omschreef het vertrouwensbeginsel als "...één der beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen betrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan" (zie RvSt. Eeckhout, nr. 32893, 28 juni 1989. Artikel 8 EVRM bepaalt in zijn eerste lid dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. Lid 2 van voornoemd artikel 8 stelt bovendien dat slechts een schending wordt toegestaan voor zover is voldaan aan de legaliteits-, legitimiteits- en de proportionaliteitsvoorwaarden. In zijn inleidende aanvraag om machtiging tot verblijf stelde verzoeker reeds klaar en duidelijk dat hij een lange periode van verblijf en integratie in België heeft gehad. Artikel 8, 1. EVRM bepaalt : "Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie." Artikel 8 van het EVRM behelst ook de bescherming van het privéleven. VANDE LANOTTE stelt dat een van de vier aspecten van de toepassing van artikel 8 EVRM, het recht op het uitbouwen van menselijke contacten en sociale banden is (J. VANDE LANOTTE, G. GOEDERTIER, Overzicht Publiekrecht, Die Keure 2001, nrs. 640 en 649). Hij specificeert als volgt: "Uiteraard zal de relationele privacy in de meeste gevallen worden behandeld onder het recht op bescherming van het gezinsleven. Wat echter niet onder de notie "gezinsleven" valt, kan evenwel in vele gevallen toch een bescherming krijgen op grond van de bescherming van de relationele privacy " (o.c. nr. 649). Het is duidelijk dat artikel 8 EVRM niet alleen het gezinsleven, maar ook andere sociale banden beschermt. Bijgevolg heeft elke persoon recht op het uitbouwen van sociale banden en de bescherming ervan op basis van dit artikel. Het is niet aan de Belgische administratieve overheid om de lezing van artikel 8 EVRM te beperken tot het gezinsleven, zeker nu "privé-leven" expliciet naast familie- en gezinsleven vermeld staat als aparte notie. Verzoeker meent dan ook in elk geval beroep te kunnen doen op artikel 8 EVRM. Alle sociale banden in zijn land van herkomst zijn definitief doorgesneden met dit verblijf. Dat er bovendien kennelijk sprake is van een diepgaande breuk met het land van herkomst (Cfr elementen aangedragen in Vaste Beroepscommissie dd. 7 januari 1993, nr. 91/479/F159; Vluchtelingenwerk Amsterdam, Basishandleiding voor rechtshulpverleners, Amsterdam, 1992,1,26). Verzoekende partij verblijft sinds 2010 in België en heeft geen banden meer met het land van herkomst. Hij heeft hier zijn bestaan gevestigd. Hij werkt thans hier zeer geregeld, daar waar dit gelet op de lange afwezigheid en de toestand in het land van herkomst niet echt tot de mogelijkheden behoort en de personen in het land van herkomst er alles aan gedaan hebben om hem buiten het land van herkomst te houden alwaar hij maar een ongewenste last zou kunnen betekenen die men totaal niet op zich willen nemen. Dat hier onder meer ook het recht dient beschermt te worden op het ontwikkelen en behouden van relaties met andere menselijke wezens, met name ook op het affectief vlak op het vlak van de ontwikkeling van zijn eigen persoonlijkheid (E.C.R.M. , 6825/74, x, Ir., dd. 18 mei 1976, D.R. 5 p. 89 geciteerd door CARLIER, J.Y., R.T.D.H., 1993, p. 445; E.C.R.M. dd. 12 juli 1997 (art. 31), nr. 6959/75, Brüggeman en Sceuten/ Dl., DR. 10, (100) 137, § 55; geciteerd door rechter MARTENS in zijn visie in het arrest E.H.R.M. BELDJOUDI/ Fr.; Cfr. E.H.R.M. NIEMIETS/ DL dd. 16 december 1992, ser. A, nr. 251-B, § 29); dat art. 8 van het E.V.R.M. aldus ook het privéleven beschermd (Ibid.), Cfr. E.H.R.M. NASRI dd. 13 juli 1995, ser. A. nr. 320-B). Het rechtszekerheids-vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat Inhoudt dat gerechtvaardigde verwachtingen welke door het bestuur bij de rechtsonderhorigen zijn gewekt zo enigszins mogelijk moeten worden gehonoreerd, op gevaar anders het vertrouwen dat de rechtsonderhorigen stellen in het bestuur te misleiden. De Raad van State omschreef het vertrouwensbeginsel als "...één der beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen betrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan" (zie RvSt. Eeckhout, nr. 32893, 28 juni 1989).

2° SCHENDING VAN HET ALGEMEEN RECHTSBEGINSEL VAN DE RECHTSZEKERHEID. SCHENDING VAN HET BEGRIP ONBESTAANDE RECHTSHANDELING EN DUS VAN HET LEGALITEITSBEGINSEL. SCHENDING VAN HET MOTIVERINGSVEREISTE. SCHENDING VAN HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL. SCHENDING VAN ARTIKEL 39/57 VAN DE VREEMDELINGENWET. SCHENDING ARTIKEL 42 QUATER VAN DE VREEMDELINGENWET

De beslissing houdt het volgende voor : "(...)". Dat ter zake het beginsel van behoorlijk bestuur en algemeen rechtsbeginsel van de rechtszekerheid geldt, (zelfs) voor zover de verwerende partij per impossielte quod non zou aantonen dat het toekennen van het verblijfsrecht onwettig zijn geweest, nu de rechtszekerheid vereist dat bepaalde handelingen die onwettig zouden zijn en gevolgen hebben gehad in het rechtsverkeer, geacht worden gddig tot stand te (RvS ' Tedesco nr. 17.024,20 mei 1975. R.W., 1975-76, 421. met noot SOETENS, L.P.). Dat gelet op een algemeen rechtsbeginsel de intrekking van een constitutieve administratieve rechtshandeling – ook al zou deze per impossielte quod non onrechtmatig zijn – onmogelijk is buiten de ter zake geldende beroepstermijn of buiten het geding dat

ontvankelijk (Cf. analoge rechtspraak in zake administratieve beslissingen voor het gebruikelijke contentieux voor administratieve beslissingen van de Raad van State (RvSt. Vanwijck nr. 22.879, 24 februari 1983; RvSt. Steeno, nr. 23.832, 20 december 1983; RvSt. Van Dessel, nr. 8.424, 7 februari 1961; RvSt. Tibax, nr. 20.599, 30 september 1980). Dat ter zake bijvoorbeeld verwezen kan worden naar het arrest Tommelein van de Raad van State waarin het volgende werd gesteld:

"4.1. Het recht strekt ertoe om met betrekking tot te beschermen waarden en belangen zekerheid en vastheid aan het maatschappelijk verkeer te geven. De zekerheid en vastheid in het maatschappelijk verkeer - en dus ook in het rechtsverkeer - vereisen dat gevestigde particuliere situaties stabiel zouden blijven. De eis van de stabiliteit van die situaties en rechtsverhoudingen geldt inzonderheid bijzonder sterk in de publiekrechtelijke sfeer in verband met de verhoudingen tussen de overheid en de particulieren, wat o.m. medebrengt dat de rechtmatigheid van die particuliere situaties - d.w.z. de vraag of die situaties overeenkomstig het recht zijn tot stand gekomen en zijn behouden - niet onbeperkt in de tijd mag worden betwist, zulks om te voorkomen dat in het rechtsverkeer een verlamrende, permanente onzekerheid zou ontstaan betreffende de juiste situaties van de in het rechtsverkeer optredende personen en betreffende de op die situaties gevestigde rechtsverhoudingen.

4.2. Het beginsel van de onaantastbaarheid van de definitief door een constitutieve administratieve beschikking gevestigde concrete situaties en van de daaruit voortgekomen rechtsverhoudingen werkt ook ten aanzien van de overheid die, indien ze een constitutieve beslissing heeft genomen waarbij ze aan een bepaald persoon in diens belang - of mede in diens belang - een als definitief bedoeld voordeel verleent, het niet meer vermag, eens dat ze die beslissing heeft vrijgegeven, om die in te trekken of retroactief te wijzigen, behoudens de uitzonderlijke gevallen dat een wetsvoorschrift die intrekking of die soort wijziging mogelijk maakt, dat de beslissing door de begunstigde door bedrog werd bekomen of dat, wat zich op het eerste gezicht als een beslissing aandient, in werkelijkheid in rechte totaal onbestaanbaar blijkt te zijn.

4.3. Een oorzaak van onzekerheid betreffende het definitief verkregen zijn van een uit een administratieve beschikking voortgekomen situatie is evenwel het indienen van een annulatieberoep tegen die beschikking. Die onzekerheid brengt mede dat de overheid bevoegd wordt gedurende de termijn voor het instellen van een annulatieberoep, alsmede gedurende de tijd dat een annulatieberoep tegen die beslissing hangende is voor de Raad van State, om die beschikking in te trekken.

4.4. De wetgever, door in artikel 19 van de bij koninklijk besluit van 12 januari 1973 gecoördineerde wetten op de Raad van State te bepalen dat beroep bij de afdeling administratie wordt ingesteld "binnen de termijn door de Koning bepaald" heeft de Koning tot het vaststellen van die termijn verplicht "teneinde een beperking ... te stellen aan het recht dat de wet de onderhorigen verleent om voor de Raad van State ... vorderingen in te stellen die de werking van de openbare diensten kunnen hinderen" (verslag aan de Regent bij het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling administratie van de Raad van State). Artikel 4 van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 stelt dat de in artikel 9 van de wet (artikel 14 van de gecoördineerde wetten) bedoelde beroepen verjaard zijn 60 dagen nadat, naar gelang van het geval, de handeling bekendgemaakt, betekent of ter kennis gekomen is.

De wetgever, toen hij het mogelijk maakte binnen die termijn bij de Raad van State in beroep te komen tegen individuele handelingen, heeft noodzakelijk toegestaan dat de administratieve overheid binnen dezelfde termijn haar beslissing opnieuw onderzoekt en dus ook een beslissing die, zou zij onregelmatig zijn, vernietigd zou kunnen worden, intrekt. Die bevoegdheid tot intrekken blijft bestaan gedurende de tijd dat het annulatieberoep hangende is voor de Raad van State.

4.5. Die bevoegdheid tot intrekken reikt uiteraard echter, gelet op de grondslag ervan, maar zover als het annulatieberoep onzekerheid heeft doen ontstaan, wat betekent, ten eerste, dat intrekking maar mogelijk is indien het annulatie-beroep ontvankelijk werd ingesteld en, ten tweede, dat ze enkel kan gebeuren binnen de grenzen van de uitvoering van het mogelijk annulatiearrest dat op dat beroep zou kunnen worden uitgesproken, hetzij op grond van een of meer van de deugdelijk te achten rechtmatigheidsbezwaren welke de verzoeker ontvankelijk voor de Raad van State heeft doen gelden, hetzij op grond van de overtreding van een regel van openbare orde. Het verstrijken van de termijn om tegen een als hiervoor bedoelde beslissing een annulatieberoep in te stellen zonder dat in werkelijkheid een dergelijk beroep werd aanhangig gemaakt, is het declaratief feit dat de onzekerheid betreffende de onaantastbaarheid van de beslissing wegneemt, zodat na dat declaratief feit die beslissing ten aanzien van de overheid definitief is, met inbegrip van de rechtsverhoudingen welke uit die beslissing zijn voortgekomen.

4.6. Het beginsel van de onaantastbaarheid van de definitief door een constitutieve administratieve beschikking gevestigde concrete individuele situaties en van de daaruit voortgekomen rechtsverhoudingen verbiedt - behalve in de onder punten 4.2. tot 4.5. aangeduide gevallen - niet alleen dat de overheid dergelijke administratieve beschikking met retroactieve werking zou intrekken, maar verbiedt ook dat die overheid de weliswaar zachtere maatregel Van opheffing - die enkel voor de

toekomst uitwerking heeft - van die administratieve beschikking zou nemen op grond van een rechtmatigheidsbezwaar, d.i. een bezwaar gesteund op de vraag of de gevestigde concrete individuele situatie overeenkomstig het recht is tot stand gekomen. Dergelijke maatregel behelst immers eveneens een aantasting van een onaantastbaar geworden individuele situatie".(RvSt.,24 mei 1983, nr. 23.281, Tommelein). Dat hier ter zake kan verwezen worden naar het wetsartikel dat de beroepstermijn voor de De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen regelt. Deze is 30 dagen overeenkomstig artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet. Er is meer dan 30 dagen verstreken tussen de afgifte van de F-kaart die zou zijn gebeurd op 5 december 2016 en (te betekening van de beslissing van 22 september 2017 op 2 november 2017, Dit houdt in dat de beslissing definitief is geworden. Er wordt door de besteden beslissing blijkbaar de onbestaande rechtshandeling in geroepen. De toestand waarin de rechtszekerheid prevaleert is de regel en de uitzonderling daarop de onbestaande rechtshandeling moet strikt worden geïnterpreteerd. De onbestaande rechtshandeling is niet bedoeld om onzorgvuldig handelen van de overheid te dekken. De onbestaande rechtshandeling is een rechtshandeling die zo kennelijk onregelmatig is dat alléén de naam rechtshandeling overblijft (Butgenbach, A. , Manuel de droit Administratif, Brussel, Larcier, 1966. 348-351.). De Raad van State oordeelde als volgt:

"Het leerstuk van de intrekking gaat nu terug op een jurisprudentiële afweging van twee algemene rechtsbeginselen, namelijk het legaliteitsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel. Regelmatige administratieve rechtshandelingen die rechten toekennen, mogen niet worden ingetrokken. De onregelmatige administratieve rechtshandelingen die rechten toekennen, kunnen op geldige wijze worden ingetrokken indien en voor zover een uitdrukkelijke wetsbepaling de intrekking toelaat. Bij ontstentenis van enige wetsbepaling kunnen ze slechts worden ingetrokken, enkel op rechtmatigheidsgronden, hetzij binnen de termijn bepaald voor het instellen van een annulatieberoep (?) of indien een ontvankelijk annulatieberoep is ingesteld ? tot aan de sluiting van het debat, hetzij te allen tijde als de handelingen door bedrog zijn uitgelokt of door een zodanige onregelmatigheid zijn aangetast dat ze voor onbestaande moeten worden gehouden. Het gevolg is dat zelfs indien zou worden aangenomen dat de (...) beslissing (?) onregelmatig is, dan nog die beslissing in de concrete omstandigheden van de zaak alleen geldig kan zijn ingetrokken indien ze als onbestaande te beschouwen zou zijn. Een uitdrukkelijke wetsbepaling die de intrekking toelaat, is er immers niet, noch is er tegen de (...) beslissing van een annulatieberoep ingesteld. Evenmin is bedrog van de zijde van verzoeker aangetoond of wordt zelfs maar beweerd dat hij bedrog zou hebben gepleegd, (...). Van een onbestaande handeling is slechts uitzonderlijk sprake wanneer de beslissing door een zodanig grove en manifeste onregelmatigheid is aangetast dat haar feitelijk bestaan genegeerd mag worden, door burger en overheid, (nr. 2132.352, 19 mei 2011, RW 2012-2013,852) "

Daartoe dient aangetoond te worden dat de beslissing onwettelijk is (RvSt. Marynissen, nr. 15.505. 16 oktober 1972), hetgeen niet mag verward worden met de vraag of in veel gevallen met een zelfde feitenconstellatie een andere beslissing is gevallen. Artikel 42 quater van de Vreemdelingenwet heeft het over de mogelijkheid van de intrekking van het verblijfsrecht in welbepaalde gevallen, wat aldus een andere mogelijkheid openlaat. Zelfs de uit de motivering van de beslissing blijkt dat een andere beslissing niet onmogelijk zou geweest ? De rechtspraak van de Raad van State neemt als grond van een vernietiging van een administratieve beslissing het redelijkheidsbeginsel aan De Raad van State bepaalt daarbij het evenredigheidsbeginsel als vernietigingsgrond een concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel voor zover het tegen alle redelijkheid ingaat, daarbij zich onthoudend van het overdoen van het oordeel van het bestuur (RvSt nr, 126.520, 17 december 2003). De Raad kan ter zake enkel optreden wanneer het bestuur een kennelijk onredelijk gebruik maakt van zijn beoordelingsvrijheid. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. (RvV arrest nr. 28 480 van IQ juni 2009, in de zaak RvV X/II). Dit houdt uiteraard nogmaals ten overvloede in dat kennelijk moet worden aangetoond dat desgevallend een overheidshandelen meer dan louter onwettelijk is; het onbestaande karakter van de rechtshandeling moet worden aangetoond hetgeen zelfs nog de schending van het redelijkheidsbeginsel overstijgt. Anders oordelen zou inhouden dat er geen rechtsgrond tot vernietiging meer te vinden zijn in het redelijkheidsbeginsel nu dit dan noodzakelijk een onbestaande rechtshandeling zou moeten inhouden. De bestreden beslissing zet uitdrukkelijk in vet lettertype enkel de mogelijkheid om een administratieve rechtshandeling te allen tijde m te trekken 20 er sprake is van een zodanige onregelmatigheid dat zij voor onbestaande zou dienen gehouden te worden en sluit aldus de mogelijkheid van bedrog aldus uit, daar waar volgens de tekst van de beslissing en de beslissing overeenkomstig artikel 42 quater van de vreemdelingenwet in een aantal gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen

burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie, Dergelijke bewoordingen houden dus een mogelijkheid voor de minister of diens gemachtigde om wars van het feit of de ingeroepen relatie, in casu wettelijke samenwoning al dan niet nog aan de orde is, geen einde te maken aan het verblijfsrecht. De wet beperkt enkel voormelde mogelijkheid tot beëindiging van het verblijfsrecht. De wet beperkt niet de mogelijkheid af te zien van dergelijke beëindiging. Doordat het mogelijk is om een andere beslissing te nemen, zonder zelfs daarbij dé wet te schenden kan er uiteraard geen sprake zijn van een onbestaande rechtshandeling. De bestreden beslissing houdt bovendien dan nóg zelf voor dat de verzoekende partij zou gerechtigd geweest zijn om stukken/of argumenten in te dienen en dat hij zou verkozen hebben dit niet te doen en meent dan blijkbaar hypothetisch te moeten oordelen over argumenten die de verzoekende partij blijkbaar zou hebben kunnen indienen en/of op basis van elementen en stukken die zij in het dossier ontwaart. Ook hier blijkt dat een andere dan een negatieve beslissing mogelijk is. In die zin het een schending van artikel 42 quater van de vreemdelingenwet om een administratieve beslissing als onbestaande te houden, wanneer een dergelijk beslissing mogelijk is. Een beslissing die wettelijk niet onmogelijk is, kan niet geacht zijn onbestaande te zijn. Dit argument geldt zowel in formele als materiële zin ingeroepen worden. De opgegeven motieven kunnen per impossele quod non ingeroepen worden ter staving van een normale onwettelijkheid maar zijn niet van die aard te staven waarom er sprake zou zijn van een onbestaande rechtshandeling. Het volstaat niet om een onwettigheid aan te voeren of zelfs per impossible quod non te bewijzen (RvSt., nr. 74.931, 2 juli 1998 in zake Wouters, waarbij een andere ambtenaar tot een stage werd toegelaten op grond van een onwettelijke beslissing „ evenwel niet werd weerhouden als een onbestaande overheidshandeling , zie ook RvSt, 19 september 1991, nr. 37.671, Browaey). In een dergelijke situatie zijn er geen motieven opgeworpen van die aard waarop het inroepen van een onbestaande rechtshandeling kan gebaseerd zijn. Hieruit blijkt dat alvast de verwerende partij zelf niet van oordeel was, toen zijn de beslissing introk, dat deze beslissing als flagrant onwettig voor onbestaande mocht worden gehouden (Cfr. redenering RvSt., nr. 2132.352, 19 mei 2011, RW 2012-2013, 852). Het onzorgvuldig karakter van een overheidsoptreden mag niet ten laste gelegd worden van een verzoekende partij. Verzoekende partij heeft op gewone wijze gebruik gemaakt van haar rechten. Wanneer zij geacht wordt alle elementen te hebben tot het vellen van een oordeel moet zij achteraf niet stellen dat zij de verkeerde beslissing genomen heeft (Cf. redenering Cass. , 10 september 1981, R.W.; 1982-83, 88, waarbij het college van Burgemeester en Schepenen een bij vergissing onregelmatig verleende bouwvergunning niet vermag in te trekken). In ieder geval lijkt minstens niet gemotiveerd waarom de rechtshandeling als onbestaand zou dienen beschouwd te worden. Dat de bestreden akte dient gemotiveerd te zijn gelet op artikel 62 van de wet van 15 december 1980, o.m. art. 3 de wet van 29 juli 1991, artikel 149 van de Belgische Grondwet, artikel 6 E.V.R.M., het algemeen rechtsbeginsel geschonden zijn. Dat aldus het vereiste van motivering geschonden is (LAMBRECHTS, W., Geschillen van bestuur, Kluwer, Antwerpen, 1988, p. 69-70, 221 en verwijzingen). Dat een administratieve beslissing in vreemdelingenzaken dient gemotiveerd te zijn, gelet op art. 62 van de vreemdelingenwet (wet 15 december 1980) en van art. 2 en 3 van de motiveringswet (wet 29 juli 1991). Dat de formele motiveringswet niet alléén een waarborg voor de burger die alzo vermag duidelijk kennis te nemen van al de elementen welke aan de basis liggen van de beslissing en van de draagwijdte ervan is (RvSt., N.V. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; RvSt., Smets-Jet, nr. 41.884,4 februari 1993, A.P.M., 1993, 43; RvSt., Scheire, 40.739, 13 oktober 1992; en RvSt. Verschaffel, nr. 40.389, 10 november 1992; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs', J.T., 1991. 737; cfr. Verslag, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91. nr. 215/3. 16) maar ook een waarborg voor de goede werking van het gerechtelijk apparaat is (RvSt, A.S.B.L., Environnement et Patrimoine écusinoir, nr. 44.847, dd. 9 november 1993; RvSt.. N.V. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs', J.T., 1991, 737; Advies RvSt. dd. 21 oktober 1987, Senaat, { bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/2, 6; RvSt., Damilot, 41.281, 4 december 1992, Cfr. RvSt., Warnants, nr. 21.635, 3 december 1981). Dat de wetgeving m.b.t. de motivering er strekt toe de formele motivering als een substantiële vormvereiste op te leggen. Dat de wetgever duidelijk de bedoeling had om de formele motivering als een substantieel vormvoorschrift op te leggen, zonder mogelijkheid deze motiveringsvereiste vervangen te zien door deze of gene motivering die de rechtsonderhorige wel op één of andere wijze bekend zou zijn. Dat ook het vereiste van motivering, zoals omschreven in andere bronnen van het recht is geschonden (Cfr. LAMBRECHTS, W., Geschillen van bestuur. Kluwer, Antwerpen, 1988. p. 69-70, en verwijzingen). Dat ook hier betreft het een substantiële vormvereiste (R.v.St., nr. 31.882, dd. 1 februari 1989). Dat de beslissing zelf niet voldoet aan de motiveringsvereiste omschreven in de formele motiveringswet en in andere rechtsbronnen { Cfr. Arbeidshof Gent. 14 december 1994, R.W., 1995-96, 49). Dat artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijk motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat elke akte de juridische en de feitelijke overwegingen moeten worden opgenomen die aan de beslissing ten grondslag liggen. Deze

motivering moet afdoende zijn (VAN MENSEL, .A., De uitdrukkelijke motiveringsplicht. De doorwerking van het publiek recht in het privaat recht, Gent Mys & Breech, 1997, 246). Dat een administratieve akte ontbloomt is van juridisch basis en aldus ondeugdelijk gemotiveerd is wanneer de administratie steunt op een artikel dat niet op voormelde administratie van toepassing is (SALMON. J., Le consiel d'Etat, Bruylant, 1994,1, p. 474); dat uiteraard het helemaal niet opgeven van juridische basis nog kennelijk meer ondeugdelijke gemotiveerd is. Dat de motiveringsvereiste vergt dat de bestreden beslissing zowel inhoudelijk als formeel dient gemotiveerd te zijn; hetgeen evenwel niet het geval is.

3° SCHENDING ZORGV ULDIGHEIDSPlicht. SCHENDING FAIR-PLAY BEGINSEL. SCHENDING VAN DE RECHTEN VAN DE VERDEDIGING. SCHENDING VAN HET MOTIVERINGSVEREISTE. SCHENDING VAN HET HOORRBCHT. SCHENDING VAN HET VERTROUWENSBEGINSEL. SCHENDING VAN HET RECHTSZEKERHEIDSBEGINSEL.

De bestreden beslissing houdt voor dat de verzoekende partij verkiest om bepaalde documenten/argumenten niet aan te wenden, daar waar verzoekende partij beschikte over een volwaardige F-kaart, hetgeen uiteraard kennelijk niet strookt met de verplichting dergelijke zaken nog aan te moeten voeren. Een en ander is des te erger nu de bestreden beslissing zelf gewag maakt van recente bewijzen van tewerkstelling die niet in het dossier zouden zijn toegevoegd. Stellen dat dergelijke argumenten en stukken niet zouden zijn toegevoegd is kennelijk onredelijk. Overeenkomstig vaste rechtspraak kan het dossier na de beslissing niet meer aangevuld worden (RvSt., 30 maart 1994, nr. 46.794). Dat de bestreden beslissing kennelijk niet kan gemotiveerd zijn hierdoor. Dat de zorgvuldigheidsplicht de overheid juist verplicht tot zorgvuldige feitenvinding te doen (RvSt., nr. 58.328, dd. 23 februari 1996). Dat uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding voortvloeit dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direkt en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; RvSt. , nt. 58.328, dd. 23 februari 1996; LAMBRECHTS, W., Geschillen van bestuur, Kluwer, Antwerpen, 1988, 43). Dat ambtenaren zich niet mogen gedragen als slecht geprogrammeerde automaten" (R.v.St. , REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, R.W., 1981-82, 36, met noot LAMBRECHTS, W.) Dat De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St., VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht. Dat de overheid de zorgvuldigheidsplicht dient na te leven, hetgeen zowel een algemeen rechtsbeginsel is als een beginsel van behoorlijk bestuur. Dat ter zelf der tijd de motiveringsverplichting en de zorgvuldigheidsverplichting kunnen worden opgeworpen (Cfr. Rvst, VAN DEN HEUVEL nr. 79.355 van 18 maart 1999). Dat ter zake ook het hooilucht eenzelfde inhoud heeft. Dat bovendien het fair-play beginsel kennelijk geschonden is. door enerzijds aan te voeren dat het verzoekende partij had behoord bepaalde zaken aan te voeren en anderzijds op een later tijdstip een F-kaart te overhandigen, hetgeen noodzakelijk inhoudt dat van een dergelijke verplichting of zelfs mogelijkheid geen sprake meer is. Verzoekende partij vermocht aan te nemen dat hij een verblijfsrecht had verworven en dienvolgens er zelfs geen enkel papier of argument zou kunnen vereist worden. Dat zulks ook een schending is van het vertrouwensbeginsel nu de verzoekende partij er mocht op vertrouwen dat de afgifte van de F-kaart zelfs voor de aanvankelijk hem toegekende termijn van 1 maand ten einde stukken in te dienen verstreken was. De Raad van State omschreef het vertrouwensbeginsel als "...één der beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen betrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan" (zie RvSt. Eeckhout, nr. 32893, 28 juni 1989). Minstens is door de toekenning van de F-kaart komen vast te staan dat geen enkel document meer kon geveerd worden en dat het dossier gelet op de gunstige beslissing geacht werd volledig te zijn. Dat gelet op het voorgaande de bestreden beslissing niet kan gemotiveerd zijn. Dat de bestreden akte dient gemotiveerd te zijn gelet op artikel 62 van de wet van 15 december 1980, o.m. art. 3 de wet van 29 juli 1991, artikel 149 van de Belgische Grondwet, artikel 6 E.V.R.M., het algemeen rechtsbeginsel geschonden zijn. Dat aldus het vereiste van motivering geschonden is (LAMBRECHTS, W., Geschillen van bestuur, Kluwer, Antwerpen, 1988, p. 69-70, 221 en verwijzingen). Dat een administratieve beslissing in vreemdelingenzaken dient gemotiveerd te zijn, gelet op art. 62 van de vreemdelingenwet (wet 15 december 1980) en van art. 2 en 3 van de motiveringswet (wet 29 juli 1991). Dat de formele motiveringswet niet alleen een waarborg voor de burger die alzo vermag duidelijk kennis te nemen van al de elementen welke aan de basis liggen van de beslissing en van de draagwijdte ervan is (RvSl., N.V. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; RvSt., Smets-Jet, nr. 41.884, 4 februari 1993, A.P.M., 1993, 43; RvSt, Scheire, 40.739, 13 oktober 1992; en RvSt. Verschaffel, nr. 40.389, 10 november 1992; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative a la motivation formelle des actes administratifs', J.T., 1991, 737; cfr. Verslag, Senaat, { bijzondere zitting 1988 } 1990-91, nr. 215/3, 16 } maar ook een waarborg voor de goede werking van het gerechtelijk apparaat is { RvSt, A.S.B.L. Environnement et

Patrimoine écusinoir, nr. 44.847, dd. 9 november 1993; RvSt.. N.V. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative a la motivation formelle des actes administratives', J.T., 1991, 737; Advies RvSt dd. 21 oktober 1987, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/2, 6; RvSt., Damilot, 41,281,4 december 1992, Cfr. RvSt., Warnants, nr. 21,635, 3 december 1981). Dat de wetgeving mbt de motivering er strekt toe de formele motivering als een substantiële vormvereiste op te leggen. Dat de wetgever duidelijk de bedoeling had om de formele motivering als een substantieel vormvoorschrift op te leggen, zonder mogelijkheid deze motiveringsvereiste vervangen te zien door deze of gene motivering die de rechtsonderhorige wel op één of andere wijze bekend zou zijn. Dat ook het vereiste van motivering, zoals omschreven in andere bronnen van het recht is geschonden (Cfr. LAMBRECHTS, W., *Geschillen van bestuur*, Kluwer, Antwerpen, 1988, p. 69-70, en verwijzingen). Dat ook hier betreft het een substantiële vormvereiste (R.v.St, nr. 31.882, dd. 1 februari 1989). Dat de beslissing zelf niet voldoet aan de motiveringsvereiste omschreven in de formele motiveringswet en in andere rechtsbronnen (Cfr. Arbeidshof Gent, 14 december 1994, R.W., 1995-96. 49). Dat artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijk motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat elke akte de juridische en de feitelijke overwegingen moeten worden opgenomen die aan de beslissing ten grondslag liggen. Deze motivering moet afdoende zijn (VAN MENSEL, .A., *De uitdrukkelijke motiveringsplicht, De doorwerking van het publiek recht in het privaat recht*, Gent Mys & Breech, 1997, 246). Dat een administratieve akte ontbloomt is van juridisch basis en aldus ondeugdelijk gemotiveerd is wanneer de administratie steunt op een artikel dat niet op voormelde administratie van toepassing is { SALMON, J., *Le consiel d'Etat*, Bruylant 1994,1, p. 474); dat uiteraard het helemaal niet opgeven van juridische basis nog kennelijk meer ondeugdelijke gemotiveerd is. Dat de motiveringsvereiste vergt dat de bestreden beslissing zowel inhoudelijk als formeel diént gemotiveerd te zijn; hetgeen evenwel niet het geval is. Gelet op het voorgaande is ook het rechtszekerheidsbeginsel geschonden. Het rechtszekerheidsbeginsel vergt trouwens dat de rechtsonderhorige de gevolgen van een bepaald handelen in redelijke mate kan voorzien op het ogenblik dat de handeling wordt verricht (RvSt, 22 maart 2004, nr. 129.541).- Van een arbeider, en dus zeker en vast geen jurist gaan vergen dat hij weet dat hij met documenten en argumenten een dossier dient te stofferen waar een F-kaart werd afgeleverd lijkt al te kennelijk onredelijk. Zelfs een jurist zou aannemen dat met de aflevering van de F-kaart de kous at zou zijn.

4° SCHENDING ARTIKEL 42 QUATER VAN DE VREEMDELINGENWET. SCHENDING VAN ARTIKEL 62 VAN DE VREEMDELINGENWET. SCHENDING VAN ARTIKEL 2 EN 3 VAN DE FORMELE MOTIVERINGSWET. SCHENDING VAN DE ZORGVULDIGHEIDSPLICHT. SCHENDING ARTIKEL 19 VAN DE VREEMDELINGENWET.

Dat de overheid de zorgvuldigheidsplicht dient na te leven, hetgeen zowel een algemeen rechtsbeginsel is als een beginsel van behoorlijk bestuur. Dat ter zelf der tijd de motiveringsverplichting en de zorgvuldigheidsverplichting kunnen worden opgeworpen (Cfr. Rvst VAN DEN HEUVEL nr. 79.355 van 18 maart 1999). Dat de bestreden akte dient gemotiveerd te zijn gelet op artikel 62 van de wet van 15 december 1980, o.m. art. 3 de wet van 29 juli 1991, artikel 149 van de Belgische Grondwet, artikel 6 E.V.R.M., het algemeen rechtsbeginsel geschonden zijn. Dat aldus het vereiste van motivering geschonden is (LAMBRECHTS, W., *Geschillen van bestuur*, Kluwer, Antwerpen, 1988, p. 69-70. 221 en verwijzingen). Dat een administratieve beslissing in vreemdelingenzaken dient gemotiveerd te zijn, gelet op art 62 van de vreemdelingenwet (wet 15 december 1980) en van art. 2 en 3 van de motiveringswet (wet 29 juli 1991); Dat de formele motiveringswet niet alléén een waarborg voor de burger die alzo vermag duidelijk kennis te nemen van al de elementen welke aan de basis liggen van de beslissing en van de draagwijdte ervan is (RvSt., N.V. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; RvSt., Smets-Jet, nr. 41.884,4 februari 1993, A.P.M.. 1993, 43; RvSt, Scheire, 40.739, 13 oktober 1992; en RvSt. Verschaffel, nr. 40.389, 10 november 1992: LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative a la motivation formelle des actes admimstraUves\ J.T., 1991, 737; dr. Verslag, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/3. 16) maar ook een waarborg voor de goede werking van het gerechtelijk apparaat is (RvSt., A.S.B.L. *Environnement et Patrimoine écusinoir*, nr» 44.847, dd. 9 november 1993; RvSt., N.V. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative 4 la motivation formelle des actes administratives', J.T.. 1991, 737; Advies RvSt. dd. 21 oktober 1987, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/2, 6; RvSt., Damilot, 41.281, 4 december 1992, Cfr. RvSt., Warnants, nr. 21.635, 3 december 1981). Dat de wetgeving m.b.t. de motivering er strekt toe de formele motivering als een substantiële vormvereiste op te leggen. Dat de wetgever duidelijk de bedoeling had om de formele motivering al een substantieel vormvoorschrift op te leggen* zonder mogelijkheid deze motiveringsvereiste vervangen te zien door deze of gene motivering die de rechtsonderhorige wel op één of andere wijze bekend zou zijn. Dat ook het vereiste van motivering, zoals omschreven in andere bronnen van het recht is geschonden { Cfr. LAMBRECHTS, W., *Geschillen van bestuur*, Kluwer, Antwerpen, 1988, p. 69-70, en verwijzingen). Dat ook hier betreft het een substantiële vormvereiste (R.v.St, nr. 31.882, dd. 1 februari 1989). Dat de beslissing zelf niet voldoet

aan de motiveringsvereiste omschreven in de formele motiveringswet en in andere rechtsbronnen { Cfr. Arbeidshof Gent. 14 december 1994, R.W., 1995-96, 49 }. Dat artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijk motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat elke akte de juridische en de feitelijke overwegingen moeten worden opgenomen die aan de beslissing ten grondslag liggen. Deze motivering moet afdoende zijn (VAN MENSEL, A., De uitdrukkelijke motiveringsplicht, De doorwerking van het publiek recht in het privaat recht, Gent Mys & Breech, 1997, 246). Dat een administratieve akte ontbloomt is van juridisch basis en aldus ondeugdelijk gemotiveerd is wanneer de administratie steunt op een artikel dat niet op voormelde administratie van toepassing is (SALMON, J., Le consiel d'Etat, Bruylant, 1994,1, p. 474); dat uiteraard het helemaal niet opgeven van juridische basis nog kennelijk meer ondeugdelijke gemotiveerd is. Dat de motiveringsvereiste vergt dat de bestreden beslissing zowel inhoudelijk als formeel dient gemotiveerd te zijn; hetgeen evenwel niet het geval is. De bestreden beslissing heeft het enkel over de duur van het legaal verblijf daar waar de tekst van artikel 42 quater van de vreemdelingenwet het enkel in de tekst heeft over de duur van het verblijf, tout court. Het Hof van Cassatie heeft reeds regelmatig geoordeeld dat het niet aan de rechter toekomt een onderscheid te maken dat niet in de rechtsregel zelf vervat is (VAN OEVELEN, A., " Het toepassingsgebied van het verbod van een uitdrukkelijk ontbindend beding noot onder Cass., 24 maart 1994, R.W., 1.995-96, p. 1453, nr. 4). In die zin is artikel 42 quater voormeld geschonden en is de bestreden beslissing niet gemotiveerd. De bestreden beslissing verwijt geen recente bewijzen van tewerkstelling aangebracht te worden, daar waar een F-kaart werd afgeleverd en deze kwestie niet meer aan de orde diende te komen. Daarnaast wordt het verwijt gemaakt ook geen andere bewijzen of argumenten nopens de toestand aangebracht te hebben. De verzoekende partij is zeer regelmatig werkzaam, staat in voor zijn eigen onderhoud. Hij is ook sociaal-economisch geïntegreerd. De hoge mate van tewerkstelling zou al wijzen op taal en socio culturele integratie. In die zin kan de bestreden beslissing onmogelijk gemotiveerd zijn en een onderzoek van het gestelde in artikel 42 quater inhouden. Het is uiteraard zo dat het dossier niet meer vermag aangevuld worden lopende de beroepsprocedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen na het nemen van de bestreden beslissing. Het is dan ook schrijnend dat de bestreden beslissing zelf aangeeft geen grondig onderzoek gevoerd te hebben, daar waar zij zelfs verantwoordelijk is. Dit betekent ook dat de zorgvuldigheidsplicht kennelijk geschonden is, voorhouden dat er een gunstige beslissing is om dan vervolgens voor te houden dat men niet kan oordelen op grond van het feit dat men dit zelfde dossier niet aangevuld heeft gaat uiteraard ook in tegen het redelijkheidsbeginsel. Verzoekende partij verblijft sinds 2010 in België en heeft geen banden meer met het land van herkomst Hij heeft hier zijn bestaan gevestigd. Hij werkt thans hier zeer geregeld, daar waar dit gele top de lange afwezigheid en de toestand in het land van herkomst niet echt tot de mogelijkheden behoort en de personen in het land van herkomst er alles aan gedaan hebben om hem buiten het land van herkomst te houden alwaar hij maar een ongewenste last zou kunnen betekenen die men totaal niet op zich zou willen nemen. De bestreden beslissing houdt voor dat verzoekende partij geen recht meer zou hebben op verblijf, daar waar minstens de beslissing van 16 november 2016 dit nu juist wel inhouden heeft, in die zin kan de beslissing niet gemotiveerd zijn, te meer daar de beslissing gewag maakt van een reeds gewijzigde gezinssituatie. De verzoekende partij begrijpt de verwijzing naar artikel 19 van de vreemdelingenwet totaal niet, nu dit artikel verwijst naar een buitenlands verblijf. Hetgeen niet de grondslag uitmaakt van de vraag de verblijfskaart terug te krijgen. In die zin is er een schending van artikel 19 van de vreemdelingenwet, is de beslissing niet gemotiveerd en is er een schending van de zorgvuldigheidsplicht. De bestreden beslissing houdt voor dat geaardheid noodzakelijk inhoudt dat men een constante keuze in deze of gene richting inhoudt; voorkeuren of de dominante voorkeur kunnen wijzigingen en men kan uit twee ruiven eten. In die zin is de bestreden beslissing niet gemotiveerd. Er dient opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing blijkbaar andere elementen in rekening brengt dan slagen en verwondingen die men oploopt in een relatie en dergelijke zaken meer."

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook artikel 62 van de Vreemdelingenwet, verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het

aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349).

Het vertrouwensbeginsel kan verder worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

Artikel 42quater van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“§ 1

In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar(2) na de erkenning van hun recht op verblijf(1) een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer

(...)

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

(...)

§ 4

Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing:

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

(...)”

2.4. De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet nu er geen sprake meer is van gezamenlijke vestiging tussen verzoekende partij en de referentiepersoon.

De verzoekende partij vormt haar betoog grotendeels rond haar mening dat er destijds een F-kaart werd afgeleverd als gevolg van een aanvraag gezinshereniging en dat eventuele fouten van de verwerende partij bij de aflevering van dit document niet aan haar tegenstelbaar zijn. Zij stelt dat de aflevering van het document de eraan verbonden rechten deed ontstaan en dat dit volledig losstaat van het al dan niet bestaan van een grondslag voor de afgifte van het document, waarbij zij ook verwijst naar rechtspraak van de Raad van State.

2.5. De Raad stelt vooreerst vast dat het determinerende motief van de bestreden beslissing het gebrek aan een gezamenlijke vestiging met de referentiepersoon betreft gelet op artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing stelt ook dat er geen toepassing kan worden gemaakt van één van de uitzonderingsgronden voorzien in artikel 42quater, §4 van de Vreemdelingenwet en dat de verzoekende partij bovendien geen documenten heeft voorgelegd.

De verzoeker betoogt dienaangaande dat de bestreden beslissing het enkel heeft over de duur van het legaal verblijf daar waar de tekst van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet het enkel in de tekst heeft over de duur van het verblijf *'tout court'*, waarbij hij nog stelt dat het Hof van Cassatie reeds regelmatig heeft geoordeeld dat het niet aan de rechter toekomt om een onderscheid te maken dat niet in de rechtsregel zelf vervat is.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoeker enkel spreekt over artikel 42quater van de Vreemdelingenwet in het algemeen, maar gelet op de bewoordingen van de bestreden beslissing lijkt verzoeker er op te doelen dat de bestreden beslissing niet zonder meer kan stellen dat er geen toepassing gemaakt kan worden van artikel 42quater, §4, 1° van de Vreemdelingenwet nu er geen gezamenlijke vestiging is geweest gedurende minimum drie jaar. Hoewel het niet aan de Raad is om te gissen waar verzoekende partij op doelt, kan duidelijk worden verwezen naar het bovenstaande artikel waar duidelijk wordt bepaald dat de gezamenlijke vestiging minstens drie jaar moet hebben geduurd waarvan ten minste één in het Rijk. Verder kan in de bestreden beslissing worden gelezen dat verzoeker op 2 augustus 2013 de wettelijke samenwoning heeft afgesloten en dit tot 16 december 2014 of uiterlijk tot 19 januari 2015 datum waarop verzoeker ambtelijk werd afgevoerd, wat hij overigens niet betwist. Zelfs als verzoekende partij kan worden gevolgd en men dient te kijken naar de gehele duur van de gezamenlijke vestiging komt men niet aan drie jaar. Het motief *"Overeenkomstig de gegevens van het dossier is betrokkene slechts gezamenlijk gevestigd geweest van 23.09.2013 tot 16.12.2014 (voorstel ambtelijke schrapping, betrokkene werd vervolgens ambtelijk afgevoerd op 19.01.2015)"* is niet kennelijk onredelijk en blijft dus overeind.

In diezelfde zin betoogt verzoeker dat er ook geen rekening is gehouden is met artikel 42quater, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet nu hij niet de kans heeft gekregen om stukken voor te leggen betreffende zijn concrete omstandigheden. Verzoeker stelt dat hij, gezien de aflevering van de F-kaart, mocht aannemen dat hij een verblijfsrecht had verworven en vervolgens geen andere stukken meer diende voor te leggen. In dezen stelt verzoeker nog dat men van een arbeider niet kan verwachten dat hij zijn dossier nog dient te stofferen met stukken en argumenten daar waar een F-kaart werd afgeleverd.

Dienaangaande stelt de Raad vast dat verzoeker op geen enkele wijze aantoont welke elementen hij had kunnen voorleggen of met welke elementen er geen rekening is gehouden in de zin van artikel 42quater, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet, des te meer nu hierboven reeds werd gesteld dat de totale duur van de gezamenlijke vestiging minder dan drie jaar betreft.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen,

alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden. Verzoeker stelt geen banden te hebben met zijn land van herkomst en beweert dat hij hier sociale banden heeft opgebouwd.

Uit de stukken van het administratief dossier, alsook uit de uitdrukkelijke motieven van de bestreden beslissing, blijkt dat de gemachtigde heeft vastgesteld dat de verzoekende partij geen koppel meer vormt met mevr. V. Zulks wordt door de verzoekende partij ook nergens betwist in het inleidend verzoekschrift. De verzoekende partij beperkt zich tot vage en ongestaafde beweringen aangaande de sociale banden die zij hier heeft opgebouwd. Bovendien wordt er opgemerkt dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 EVRM (RvS 23 januari 2001, nr. 102.840; RvS 15 februari 2005, nr. 140.615; RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 27 juni 2007, nr. 172.824).

De schending van artikel 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Verzoeker heeft geen inhoudelijke kritiek op volgende motieven, zodat deze blijven staan: *“Aangezien betrokkene er voor kiest geen bewijzen voor te leggen en er dus geen grondig onderzoek kan gevoerd worden naar onder andere de gezinssituatie, economische, sociale en culturele integratie in België en de bindingen met zijn land van oorsprong, wordt verondersteld dat deze situatie niet van die aard is dat een terugkeer naar het land van herkomst schadelijk zou zijn voor betrokkene. Evenwel zal de afweging alsnog gemaakt worden middels de voor DVZ beschikbare gegevens. Betrokkene werd voor het eerst ingeschreven in België op 29.10.2010. Sinds zijn aankomst in België heeft betrokkene drie asielaanvragen ingediend: een eerste aanvraag werd op 29.10.2010 ingediend, dewelke werd geweigerd op 18.05.2011. De beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd op 28.11.2011. Er werd een eerste bevel om het grondgebied te verlaten opgesteld op 8.12.2011. Een tweede asielaanvraag werd ingediend op 19.12.2011 dewelke niet in overweging werd genomen. Het bevel dat naar aanleiding van deze beslissing werd uitgeschreven, werd door betrokkene opnieuw naast zich neergelegd ondanks de bevestiging van de beslissing tot niet-inoverwegingname door de RvV op 30.03.2012. Betrokkene diende vervolgens een derde asielaanvraag in op 6.07.2012, opnieuw werd besloten tot een niet-inoverwegingname en werd een bevel tot het verlaten van het grondgebied uitgereikt op 16.07.2012. Ondanks meerdere bevelen, verklaart betrokkene op 11.07.2012 dat hij sinds zijn aankomst op 29.10.2010 niet meer is teruggekeerd naar Senegal. Dit omdat hij vreest voor zijn leven in zijn land van herkomst omwille van zijn geaardheid. Homoseksualiteit, zo stelt hij, wordt ginds immers niet geaccepteerd. Door zijn wettelijke samenwoning met referentiepersoon, blijkt dat de geloofwaardigheid van betrokkene sterk in twijfel kan getrokken worden. Tevens dient het illegaal verblijf van betrokkene opgemerkt te worden tussen de aanvragen in alsook tijdens de periode voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging, namelijk van 16.07.2012 tot 10.10.2013. Op 2.08.2013 sloot betrokkene een wettelijke samenwoning af met mevr. V(...) en diende vervolgens op 10.10.2013 een aanvraag gezinshereniging op basis van deze wettelijke samenwoning. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat betrokkene rechten zou kunnen ontleenen aan illegaal verblijf dat voorafging aan de aanvraag tot gezinshereniging. Het spreekt daarom voor zich dat slechts de periode vanaf 10.10.2013 in beschouwing kan genomen worden om betrokkenes duur van het verblijf in het Rijk, zijn gezinssituatie, economische, sociale en culturele integratie in België en de bindingen met zijn land van oorsprong te beoordelen. De duur van zijn legaal verblijf in België kan alvast een terugkeer naar het land van herkomst niet in de weg staan. Het betreft immers een relatief kort verblijf in verhouding met de periode die betrokkene in zijn land van herkomst heeft doorgebracht. Bij zijn derde asielaanvraag stond betrokkene nog in contact met zijn familie gelet zij hem, dixit betrokkene, toentertijd documenten opstuurden die zijn asielaanvraag dienden te staven. Aangezien betrokkene jarenlang daar heeft gewoond en gelet voorgaande, kunnen we stellen dat het, bij gebrek aan contra-indicaties redelijk is om aan te nemen dat betrokkene contacten heeft onderhouden en er aldus nog voldoende banden zijn met het land van oorsprong. Voorts is ook zijn leeftijd niet van die aard dat het een behoud van het verblijfsrecht zou rechtvaardigen. Verder zijn er tevens geen elementen aanwezig in het administratief dossier waaruit zou blijken dat betrokkene medische problemen heeft die een reis naar het land van herkomst in de weg zouden staan: betrokkene stelde op 6.07.2012 dat hij epilepsie heeft, doch enig medisch attest dat deze verklaring steunt, is niet in het dossier terug te vinden. Wat betreft betrokkenes gezinssituatie is het redelijk te stellen uit de gegevens van het administratieve dossier blijkt dat het koppel uit elkaar is. In het dossier zijn evenwel elementen terug te vinden dat betrokkene in het verleden in België tewerkgesteld is geweest, echter is het niet duidelijk of dat heden nog het geval is. Hij bracht immers geen documenten aan waartoe hij per brief, die aan hem werd betekend op 23.11.2016, nochtans werd opgeroepen. In deze brief staat eveneens dat betrokkene tot aan de eventuele afgifte van de F+-kaart en voor zover er geen uitsluitel werd gegeven met betrekking tot het opgestarte onderzoek, DVZ op de hoogte dient te stellen van alle relevante wijzigingen van zijn situatie. Bijgevolg*

dient geconcludeerd te worden dat uit het dossier niet blijkt dat betrokkene economische belangen heeft opgebouwd, of dat er een zekere mate van sociale en culturele integratie is, die van die aard zou zijn dat het een behoud van het verblijfsrecht zou rechtvaardigen. Gezien het geheel van bovenstaande elementen kan niet gesteld worden dat betrokkene duurzaam verankerd is in België en een beëindiging van het verblijfsrecht dus niet evenredig zou zijn. Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene ingetrokken. De F-kaart van betrokkenen dient gesupprimeerd te worden."

Het determinerende motief, dat de totale duur van de gezamenlijke vestiging minder dan drie jaar betreft en dat er geen gezamenlijke vestiging meer is, kan op zich de bestreden beslissing dragen. De verwerende partij besluit, gelet op voorgaande vaststelling, niet op kennelijk onredelijke wijze: *"De afgifte van de F-kaart naar aanleiding van deze aanvraag tot herinschrijving dient dan ook als een manifest onwettige bestuurshandeling te worden beschouwd, hetgeen volgens vaste rechtspraak van de Raad van State te allen tijde kan worden ingetrokken. Bij ontstentenis van een uitdrukkelijke wetsebepaling die de intrekking toelaat, kan een onregelmatige rechtshandeling die rechten doet ontstaan enkel op rechtmatigheidsgronden worden ingetrokken, hetzij binnen de termijn bepaald voor het instellen van een annulatieberoep en, indien een ontvankelijk annulatieberoep is ingesteld, tot de sluiting van de debatten, hetzij te allen tijde als die handeling door bedrog is uitgelokt of door een zodanige onregelmatigheid is aangetast dat zij voor onbestaande moet worden gehouden (...). "De Raad wijst erop dat de afgifte van een F-kaart slechts een declaratoir karakter, doch geen constitutief karakter heeft (RvS 5 januari 2012, nr. 271.116). Uit de onwettige aflevering van een verblijfsdocument kan verzoekster geen rechten puren."* Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat aangaande de aanvraag tot gezinshereniging, ingediend op 10 oktober 2013, door de gemachtigde op 8 april 2014 werd besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Het gegeven dat een gemeentelijke ambtenaar – overduidelijk per vergissing – een verblijfskaart afleverde, terwijl verzoekers verblijfsaanvraag reeds was afgewezen door de bevoegde overheid, laat niet toe te besluiten dat verzoeker ingevolge deze afgifte alsnog zou beschikken over enig verblijfsrecht, dat enkel in de gevallen die zijn voorzien in artikel 42quater van de Vreemdelingenwet zouden kunnen worden beëindigd. Verzoeker werd materieel in bezit gesteld van een E-kaart, maar dit document heeft geen andere waarde dan die van een instrumentum dat niet onderbouwd is door het negotium, te weten het onderliggende (verblijfs)recht.

De middelen kunnen niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien april tweeduizend achttien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC